

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.497 van 24 februari 2004
in de zaak A. 45.235/XII-994.**

In zake : Exxon Chemical International Inc., vennootschap naar het recht van de staat Delaware, USA, thans EXXON CHEMICAL EUROPE INC.,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. Schuind,
kantoor houdende te 1050 Brussel,
A. Huysmanslaan 197, bus 1

tegen :

de GEMEENTE MACHELEN.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Exxon Chemical International Inc., thans Exxon Chemical Europe Inc., op 25 oktober 1991 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “de belastingverordening van de gemeente Machelen van 19 december 1989, betreffende de belasting op de tijdelijk van de onroerende voorheffing vrijgestelde gebouwen, voor het dienstjaar 1990”;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur J. Lust;

Gelet op de beschikking van 26 april 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 25 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 november 2003;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. Schuind, die verschijnt voor de verzoekende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur P. De Somere;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

Op 19 december 1989 besluit de gemeenteraad van Machelen voor het dienstjaar 1990 een directe gemeentebelasting te heffen op de onroerende goederen die wegens economische doelstellingen tijdelijk zijn vrijgesteld van de onroerende voorheffing.

Aan de verzoekende partij wordt een aanslagbiljet toegezonden van 14 augustus 1990, waaraan een verklarende nota is toegevoegd. In die nota wordt verwezen naar het voornoemde besluit van de gemeenteraad.

Op 14 november 1990 dient de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant een bezwaarschrift in, dat op 13 augustus 1991 verworpen wordt en op 29 augustus 1991 betekend wordt aan de verzoekende partij;

2. Over de procedure.

Overwegende dat de kopie van het inleidend verzoekschrift op 9 december 1991 aan de verwerende partij ter kennis is gebracht; dat zij daarop twee memories van antwoord heeft ingediend; dat de tweede memorie van antwoord is ingediend op 10 februari 1991, en dienvolgens buiten de termijn van zestig dagen, voorgeschreven in artikel 6 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; dat met toepassing van artikel 21, vijfde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die memorie ambtshalve uit de debatten wordt geweerd;

3. Over de ontvankelijkheid.

3.1. Overwegende dat inzake beroepen tegen belastingreglementen de bekendmaking, overeenkomstig artikel 112 van de nieuwe gemeentewet, van die reglementen in principe als uitgangspunt dient te worden genomen voor het bepalen van de termijn waarbinnen het beroep bij de Raad van State dient te worden ingesteld; dat uit het administratief dossier niet blijkt dat een dergelijke bekendmaking er is geweest; dat alleen de principiëbeslissing van 21 november 1989 tot het instellen van een belasting op van onroerende voorheffing vrijgestelde goederen, door aanplakking bekendgemaakt werd naar aanleiding van een onderzoek de commodo et incommodo; dat de verzoekende partij in haar laatste memorie terecht aanvoert dat zulks niet de vereiste bekendmaking van het bestreden besluit uitmaakt;

3.2. Overwegende voorts, dat aan de verzoekende partij op 14 augustus 1990 het voormelde aanslagbiljet met verklarende nota werd toegezonden; dat in die nota onder meer werd gesteld :

“De gemeenteraad heeft in zitting van 19.12.1989 beslist een directe belasting in te voeren op de tijdelijk van de onroerende voorheffing vrijgestelde goederen in het kader van de economische expansiewetgeving.”;

dat de verzoekende partij op 14 november 1990 tegen die aanslag, het voormelde bezwaarschrift indiende bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant, waarbij onder meer gevraagd werd “de beslissing van de gemeenteraad van de gemeente Machelen tot heffing van deze belasting, en derhalve ook de omstreden belasting zelf” teniet te doen; dat de gemeente in haar antwoord op het bezwaarschrift deed gelden :

“t.a.v. de stelling dat de beslissing van de gemeenteraad moet worden tenietgedaan menen wij dat de bezwaarindieners zich tot een andere instantie dienen te wenden dan tot de bestendige deputatie”;

Overwegende dat de verzoekende partij in de laatste memorie betoogt dat ook de verklarende nota niet als een geldige kennisgeving kan gelden omdat “deze nota de volledige tekst van de beslissing niet weergeeft”, “een kennisgeving niet verricht kan worden onder de vorm van een bijlage maar moet gebeuren onder de vorm van een specifiek afzonderlijk bericht” en daaruit afleidt dat het verzoekschrift tijdig is ingediend;

Overwegende dat ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep van 25 oktober 1991 tegen de gemeenteraadsbeslissing van 19 december 1989 van de gemeente Machelen te laat ingesteld werd; dat immers te dezen de verzoekende partij niet kan betogen geen kennis te hebben van het besluit van de gemeenteraad van 19 december 1989 terwijl zij wel een beroep bij de bestendige deputatie van de provincie Brabant heeft ingesteld niet alleen tegen de aanslag van 14 augustus 1990 maar ook tegen het voormelde besluit van de gemeenteraad ; dat zij dientengevolge moet worden geacht ten laatste op 14 augustus 1990 kennis te hebben gehad van de gemeenteraadsbeslissing van 19 december 1989; dat in die omstandigheden, zelfs nu het bestreden besluit niet eerder is bekendgemaakt, de beroepstermijn moet worden geacht uiterlijk 60 dagen na 14 augustus 1990 te zijn verstreken; dat het beroep dienvolgens niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig februari 2004, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
	E. BREWAEYS	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.